



Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Perczell B.

Cím: Pesti városatyák albuma

Forrás: A Hétfő

Bp
(Hely)

1918. X. 7.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

1918

Személy

Helyszín:

352.051

92 Perczell Béla, 1918

Pesti városatyák albuma

XLIII.

Perczell Béla

303

A közgyűlés hátsó padsoraiból olykor-olykor egy krakogó, vasúg hang dübörög elő. Öblös, mély hang, fenyegetően, szinte vésszesen dörgő. Azt hinné az ember, nő ez most cifrán odamondogat majd, a kutyafáját itt aztán halunk egy szpiceset, amibe belesápadnak egy kiesít sorsunk, polgári bajaink játszi lelkiismeretű intézői. Ez a Perczell Béla, az ő kemény budai tisztviselő-kobakjával, villámlo tekintetével és álesre fent, cugszfüreri bajuszával ugyancsak úgy néz ki, mint aki nem ismer tréfát, pláne ezekben, a fix fizetésű emberiségre oly tragikusan nehéz időkben. Várnéd, Perczell Béla ha nekigyűrűződik egy kicsinyég, a gyilkos igazságok lövegeivel árasztja el a legjobb és legszánandóbb polgári elem, a hivatalnok- és lateiner-proletárság lenségeinek és a gonosz közönyű semtegeseknek frontjait, úgy bebombázik nekik, a meg nem érdemelt állásaikba és sötét fedezőkeikbe, hogy azt sem tudják hol szedik össze magukat... Ám, mihamar kiderül, hogy tévedni méltóztatól, Perczell nem bombázik be nekik, Perczell az a fiú, aki az árdrágító fővárosnak s a főváros árdrágácinak jó gyerek, az antiszociális javaslatok engedelmis megszavazója és székesfővárosunk tanácsának lelkes barátja. Szó se róla, hogy ő egy tisztviselő-szónok, egy nyomor-apolat volna. Abba goar ka Spur, mint odahaza, a Krisztinában mondanák, — ha tisztában volnának az ő jó Perczelljükkkel.

Perczell csak kiabál és azt azimulálja, hogy

ő sikra száll a tisztviselői érdekekért, de még ebben is kényelmes, mert akárhány igen káros és eljenszenves javaslatot úgy enged át, hogy még felszólán; sem vesz magának fáradságot, s ha már megteszi, akkor sincs sok örömrünk benne. Egyáltalán semmi örömrünk sincs benne. Mert bár inkább fel se szólalna, semhogy ilyen ügyetlen, lagymatag, hatástalan beszédet puffogtasson el. Az még nem volna nagy baj, hogy beszélni nem tud a pénzügyminiszteri számtanácosos ur, akinek keblében rejtett képviselői ambíciók duzzognak; A szavai üresen konganak, nincs bennük erő és igazi lendület, de — és itt van kiábrándultságunk vezérmotívuma ejtmetve, — mögöttük, ott bévül szintén nincs. Nem mondjuk, hogy Perczell nem érez a tisztviselő-társaiért, csak azt látjuk, hogy Perczell Béla nem az a legény, aki erre a gátira, a kiszolgáltatott tisztességes középosztály túlradó szenvedéseinek gátjára való.

Te jó isten, micsoda megrázó dolgokat kellene és kellett volna mondania ennek a Perczellnek a tisztviselő és egyéb fixfizetésű páriák borzalmas kinpróbájáról, a Pesten folyó rekord-kiszípolozásokról, ennek a legtörzsolósebb és legderekabbb városi polgárrétegnek a mérhetetlen nélkülözéseiről. Budapest főváros törvényhatósága a háboru hosszu éveit alatt sohasem találta meg, de nem is kereste a hangot, hogy demenstráljon a tisztviselő-lakosság felsegítése és megvédése érdekében. Késztelen, hogy ennek a szögyventeljes nagy negativumnak elérésében méltóan részt vett Perczell Béla is, aki pedig mint a tisztviselői érdekek bajnoka van kikiáltva a közgyűlésen, — igaz ugyan, hogy alighanem a tanácsnak és ennek a közgyűlésnek teljes örömrére és megalégedésére, mert még

a városi tisztviselőknek legutóbb adott alamiznáról! szóló javaslatot s a tanítók halálánál nyomorúságos «fizetésrendezési» javaslatát is gyönyörrel fogadta el és köszönetet szavazott érte a tanácsnak.

Milyen szép és impozáns fejadatok juthatnak volna ki Perczell Bélának: hatalmas állásfoglalást provokálni az árdrágítók ellen a háboru kezdő éveiben, amikor még sokkal szabababari tombolt az áruuzsora, mint amennyire dühöng ma is. Avagy kifejezni a háboru pénzügyi hőseinek megdöbbenését, hogy az uszóra-offenzívához a főváros is hozzájárul a maga árdrágításaival, hoptt a féktejezen pazarlás okozta a deficitet, nem pedig a garasokon tengődő tisztviselő-lakosság. Oh, ha Bárczyék csak egy kiesít is úgy tudtak volna takarékoskodni a város pénzével, mint ahogy a tisztviselők spóroltak és művészkedtek bitang kis fizetésükkel, akkor bizonynyal nem lett volna szükség az antiszociális városi adó- és illetékemelések tömegére. Ezt kellett volna az urak arcába vágnia Perczell Bélának, de ezt is, mint hajh, annyi sok mindent elmulasztotta, végzetesen elmulasztotta. Az sem volt esse ágában, hogy a tisztviselő-lakosság helyzetének a javítása érdekében hatalmas állásfoglalást és akciót kezdjen az ország ugynevezett első törvényhatóságában.

Igazán nem tudjuk, hová tették a budaiak a fejüket, amikor egyszer már majdnem képviselőnek jelölték Perczellt, hogy a parlamentben és épp oly nagyszerűen képviselje a tisztviselő érdekeket, mint a városi házában. Nem játják, hogy ez a subickolt bajszu, suszter-képű, dörmögő agyafi nem alkalmas arra, hogy Budapest nyomorgó középosztálybeli intelligenciájának szószólója legyen a közgyűlésen. Hogy egyebet ne mondjunk, emlékszünk Perczell urnak a

burgonya-ellátás ügyében a tizes bizottságban tartott egyik félórás dörgedelme, amelynek a végén, Berezzel tanácsnok mosolygós felvilágosításai alapján kiderült, hogy Perczellnek hány sejtelmé sem volt még az akkori fejadagról sem, amelyről pedig minden újságolvasó tájékozva lehet. Hátha ennyire nincs dunsztja semmiről Perczell Bélának, hogyan beszélhessen az ilyen ember komolyan a tisztviselők életmódjáról, ellátásáról, existenciájáról s általában a szociális várospolitikáról.

Jó szerencse, a szerencsétlenségben, hogy a háboru rettentő bajain, s a maga senkitől nem enyhített szomorú hadi kárán nyilván tarult a Krisztinaváros naiv, és gyenge ítéletű tisztviselő-népe is. S ha mégis nem volna tisztábban önmagával és Perczelll uval., okuljon legalább e hevenyészett, de őszinte sorókból s a jövőben jobban nézze meg annak a képét, akit a magának viselésével akar megbizni. *Kulik és tanácsai mamelukok talán mégsem adhatják a tisztviselővezér.* Komolyabb szereposztást kérünk a jövőre...